

En el nostre món sempre hi ha hagut indrets on es concentra la màgia.

Si t'hi fixes bé, te n'adonaràs. Potser veuràs un cavall i un carruatge antic passant per una avinguda moderna o bé un carreró empedrat on la gent entra però no en surt. De tant en tant, qui sap si ho veuràs en una persona: en algú que fa cara d'acabar de sortir d'una fotografia antiga. O potser en algú en qui et fixes en una cafeteria, perquè, de cua d'ull, et sembla que la bossa que té al costat es posa a flotar. I llavors, quan et gires del tot, resulta que persona i bossa han desaparegut.

I, molt de tard en tard, la màgia la veus en algunes botigues.

Encaixonades entre els establiments de roba de marca i els aparadors luxosos, les botigues plenes de màgia no criden mai l'atenció ni són gens ostentoses. Tenen els vidres tacats i polsosos i, de vegades, tenen els rètols tan gastats que sembla que les lletres siguin fantasmes amb

ganes de marxar volant. Has de saber que a la màgia li agrada passar desapercebuda. I a molta gent ja li està bé fer veure que no existeix.

L'agència de viatges Altresmons era ben bé una botiga màgica com cal.

Tenia uns vitralls emplomats, bruts i esquerdat. La porta tenia la pintura tota escrostonada i no semblava que s'obrís gairebé mai. Ara bé, hi havia un element de la botiga que resistia a la decadència: el rètol que hi havia al vidre de l'aparador. Sempre estava pintat de fresc, el formaven unes lletres d'un daurat sedós, resseguides en negre, sobre un fons de color vermell robí. Tenia un globus terraqüi al davant de les lletres i un altre al darrere. Es veia d'una hora lluny que la botiga era d'un altre temps i, tanmateix, el nom brillava a la vista de tothom.

Entre el dia que l'agència havia obert, feia gairebé cent cinquanta anys, i aquell estiu, no se n'havia tocat res. De l'entrada, l'única cosa que havia canviat eren els globus terraqüis, que es repintaven, de tant en tant, quan calia refer-ne les línies frontereres perquè reflectissin les dels països on havien variat.

A aquella botiga li calien canvis, era evident. I va resultar ser un nou visitant que un bon dia va entrar a Altresmons qui va acabar salvant el negoci.

A banda d'altres coses.

En Jonathan Mercator estava treballant. Si més no, això és el que ell hauria dit si l'hi haguéssiu preguntat. Ara bé, el que feia de debò era estar arrepatat en una cadira, amb els peus creuats damunt l'escriptori de la botiga, llegint.

Al costat de les sabates del noi, damunt l'escriptori hi havia uns quants quaderns oberts i no se sentia res més que el tic-tac de diversos rellotges descompassats, cadascun amb un ritme diferent. En Jonathan no en feia cap cas.

Des del seu punt de vista, l'esperava un dia molt intens.

Una ombra va passar davant la gran vidriera de l'aparador. Va tornar a passar i, aquesta vegada, es va aturar on hi havia situada la porta. Al cap d'un moment, la porta es va obrir, fregant la fusta del parquet, bombat per la humitat, i va entrar un noi que, quan va veure l'interior de la botiga, va fer una ganyota de disconformitat.

En Jonathan va aixecar els ulls per damunt de la novel·la que estava llegint i va mirar el noi amb interès.

El nano va mirar al seu voltant.

—Mmm... Això no és El Magatzem del Joc, oi?

A en Jonathan, se li va escolar tot l'interès de la cara, com l'aigua quan s'escorre per un colador, i, fingint una expressió de sorpresa, va mirar al seu voltant.

—Ah, no? I per què ho dius?

El noi es va treure el mòbil.

—Doncs hauria de ser aquí.

—Ah, oi tant. El mòbil mana; això sempre. Si et diu que el lloc que busques és aquí, és aquí. Facis el que facis, sobretot no et creguessis mai el que veuen els teus ulls, eh?

En Jonathan es va remenar la butxaca de la jaqueta i en va treure una lupa molt petita. Era de bronze i tenia una lent d'un vidre molt gruixut. La va llançar al nano, que la va entomar vacil·lant.

—Dona un bon cop d'ull, per acabar d'estar-ne ben segur, vols?

—Per a què serveix això?

—Fes-me cas.

El noi va arrufar les celles i es va posar la lupa davant la vista.

—Què se suposa que he de veure? Segur que funciona? Ho veig tot borrós. —Va tornar la lupa a l'escriptori—. Quina mena de lloc és aquest? —va preguntar, amb una veu forta, però que va sonar esmorteïda, un cop absorbida per l'espai del local.

En Jonathan va recollir la lupa, se la va tornar a ficar a la butxaca i va sospirar.

—El rètol de la finestra no és prou bona pista? Som una agència de viatges.

El noi va esbufegar i va dir:

—Molt bé, potser sí que a la porta hi diu «agència de viatges», però és que ni tan sols teniu ordinador.

Abans de treure els peus de damunt l'escriptori, en Jonathan se'l va mirar. A banda de la pila de quaderns, hi havia una tassa amb un te a mig beure i un plat amb les molles del que havia sigut una torrada amb mantega de cacauet. Hi va deixar la novel·la que estava llegint, oberta, per no perdre el punt.

—I per què carai necessitaria un ordinador?

—Doncs... que no ha de reservar bitllets d'avió? O bé organitzar itineraris de vacances?

En Jonathan va somriure. Aquell somriure estava ple de secrets.

—No soc pas un agent de viatges dels que fan aquestes coses.

El nano va arrufar el front.

—I doncs què fa?

En Jonathan es va posar bé les ulleres amb l'índex i va ajuntar les mans, entrelaçant els dits com si fossin rodes dentades.

Ara bé, es va poder estalviar el tràngol de respondre, gràcies a la maleta que tenia a l'esquerra, que es va obrir tota sola.

Però un moment, potser abans que les coses es compliquin massa, hauríem d'aclarir exactament per què aquell noi la trobava tan estranya, l'agència de viatges Altresmons.

En primer lloc, el nouvingut tenia tota la raó de fer notar que aquell lloc era una antigalla tecnològica. De fet, l'objecte més modern que tenia en Jonathan Mercator era una màquina d'escriure de la dècada del 1960. Li agradava fer-la servir per escriure notes passivoagressives, que amagava en llibres en préstec de la biblioteca. La taula on tenia la màquina d'escriure no hauria desentonat gens al despatx d'un director d'escola del segle dinou, i fins i tot la roba que en Jonathan duia semblava vella. Era fàcil de creure que algú s'hagués mort portant un d'aquells seus conjunts de llana escocesa. No era la mena de roba que t'imaginaries que es posaria un noi de divuit anys.

A més, també cal tenir en compte que, a l'agència de viatges, no hi havia cartells efectistes de Disneylàndia o de l'Algarve o de qualsevol altre lloc que us podria agradar visitar. De fet, no n'hi havia cap, de cartell. Només uns quants globus terraqüis i atles. I una cosa que semblava un globus, però que tenia l'esfera més aviat en forma de pera que no pas de pilota.

I també hi havia les maletes.

Ocupaven una paret sencera de l'agència de viatges, totes ben endreçades dins d'unes quantes ranures de fusta obertes a la paret. Aquestes lleixes anaven del terra fins al sostre, i cada maleta estava molt ben col·locada en el seu calaixet, amb la nansa a punt per agafar-la i estirar-la. Hi havia més maletes en altres llocs. Unes estaven encaixades entre dues butaques a tall de tauleta de cafè; unes altres, molt ben apilades contra la paret del fons, i un parell més, recolzades a l'escriptori d'en Jonathan.

De col·locades al llarg de la paret, se'n podien comptar com a mínim unes cinquanta i no n'hi havia dues d'iguals. N'hi havia de cuir, de cartró gruixut, de pell llustrosa de cocodril i alguna altra feta amb una mena de pell que faria gratar-se la closca al zoèleg més savi. N'hi havia que duïen segells estampats; d'altres, esquitxos de pintura, i com a mínim una dotzena tenien etiquetes de paper lligades a les nanses amb un cordill.

L'agència de viatges Altresmons s'assemblava més a una oficina d'objectes perduts, o més aviat a una botiga d'antiguitats especialitzada, que no pas a una agència de viatges pròpiament dita. Per tot plegat, no era pas gaire

sorprenent la desconfiança d'aquell noi; fins i tot abans que la maleta s'obrís tota sola.

Així que va sentir que s'obria, en Jonathan es va tombar, alarmat, fent xerricar la cadira giratòria de fusta i cuir sobre els seus eixos. La tapa de la maleta va quedar esbantanada i, de dins, en va sortir un raig d'aigua.

—Què passa? —va preguntar, astorat, el nano, allunyant-se ràpidament de la inundació.

Uns quants segons més tard, un home va emergir de dins la maleta i en va sortir, ara un peu, ara l'altre, com si fos una trapa del terra. Anava xop i tossia. Duia un telescopi plegat penjant del cinturó en un llaç de cuir. Ràpidament es va tornar a abocar dins la maleta i va estirar la mà fins que una dona també en va sortir, a empentes i rodolons. La dona va parar el cop amb les mans i els genolls; el vestit de moltes capes que duia degotava damunt el parquet. Duia tres parells d'ulleres penjant del coll i una trena de cabells gruixuts i negres, decorada amb cintetes i randes.

Enroscat al turmell esquerre hi tenia un tentacle d'un vermell intens, d'aspecte molt llefiscós.

—Hudspeth, aquella bestiota se m'ha aconseguit arripar —va dir la dona, esbufegant, més fastiguejada que no pas espantada, tot i que el tentacle se li anava aferrant cama amunt, cada cop més fort.

El seu company va clavar una bufetadeta a l'apèndix prènsil.

—Deixa't anar, home. Ves a molestar algú que tingui el mateix nombre de potes que tu, fes el favor!

El tentacle va prémer més fort i es va tornar més vermell.

—Desenrosqui-se'l vostè mateixa, sisplau —va fer en Jonathan amb un sospir—. No pot tornar amb res, ja sap que són les normes.

La dona va tornar a sacsejar la cama i, finalment, el tentacle se li va desenganxar del turmell i es va tornar a ficar a la maleta, fent una esquitxada.

La maleta va fer un bot i es va sentir un clic: s'havia tornat a tancar.

La parella estava estesa a terra, xops tots dos, recuperant l'alè i amb un somriure als llavis que no lligava gens amb algú que acabés de sortir d'una maleta acompanyat d'un pop excessivament afectuós. Es van mirar i van començar a riure.

En Jonathan va agafar un dels quaderns de l'escriptori. Va passar-ne les pàgines, fins que va trobar la que buscava, i va agafar un bolígraf.

—Ben tornats, Mori i Alfred Hudspeth...

—Digue'm Hudspeth i prou, si no et sap greu —va dir l'home, fent una ganyota.

—D'acord. Mmm... —En Jonathan va fer morros—. A la vostra fitxa diu que heu de tornar d'aquí una setmana. Que no us ho heu passat la mar de bé?

—«La mar de bé» no és l'expressió que faria servir. —La dona, la Mori, es va estarrufar els cabells i es va posar unes ulleres de les que portava, just després se les va treure i se'n va posar unes altres que sembla que li agradaven més—. Hi ha hagut un canvi de temps brutal, no t'imagines

com eren d'altres les onades. Vam sentir rumors que hi havia vaixells que havien saltat fora del mapa completament.

En Hudspeth va assentir:

—Feia molt de temps que no veia una tempesta així de terrible. A la part baixa del món, havien tancat tots els ports. I han tornat a canviar de moneda, ho sabies?

—Ai, sisplau... —En Jonathan va agafar un full i es va posar a escriure, bellugant el cap—. Canvien tan sovint que, quan els torni a visitar algú, hauran tornat al sistema de bescanvi. Heu pogut prendre notes que valguin la pena, si més no?

—Alguna cosa hem anotat, sí.

En Hudspeth es va treure un llibre moll de sota la camisa i el va deixar damunt l'escriptori.

En Jonathan se'l va mirar aixecant una cella.

—Sou conscients que aquestes guies són extremament valuoses, oi? I no cal que us digui que la corresponent a cada maleta és única. —Va agafar el llibre fent pinça amb el polze i l'índex. Regalimava—. Trobo intolerable que els membres de la Societat tractin els documents dels quals són responsables d'aquesta manera.

—Home, tampoc no hem tingut temps per asseure'ns a escriure grans articles —va dir en Hudspeth, rient.

En Jonathan no s'hi va pas afegir.

Llavors en Hudspeth es va enretirar el serrell. Tenia un tall al front, esblanqueït allà on l'aigua havia inflat la ferida.

—Mira, veus això? Doncs és que ens vam ficar en més d'una batussa, abans no vam poder arribar a la cala de les Veus. Com que, tal com estan les coses, la capitana Nyfe

no admet passatgers que no conegui, ens vam haver d'embarcar en un vaixell més petit, per mirar d'evitar l'Es-voranc. I, quan va començar la tempesta, una mica més i perdem la maleta...

—I després ens les vam haver de veure amb... amb les bèsties aquelles en forma de pop. —La Mori es va fregar els ulls pintats amb uns dits de manicura perfecta—. Com va dir que es deien?

—*Hafgufa* —va respondre en Hudspeth—, monstres de la boira.

—Això mateix. —La Mori es va tornar a passar la mà per la cara maquillada. El llapis d'ulls aguantava intacte—. Semblava que la maleta els atragués. Quan la bestiota va engrapar el vaixell, vam haver de saltar per la borda. No havia vist mai res d'igual. Un dels bots salvavides ens va rescatar, però trobar algun lloc on poguéssim obrir la maleta va ser un malson.

—Cosa que no vol dir que no hi vulguem tornar —va afegir en Hudspeth, amb un somriure d'orella a orella.

—Bé, per sort us heu pogut escapar d'aquest mar d'excuses —va dir en Jonathan, seriós. Va obrir el llibre humit i es va posar a llegir—. A més a més, tan sols hi heu escrit un paràgraf. Sabeu perfectament que amb això no n'hi ha prou.

La parella va enrogir.

—És que no hem tingut temps...

—Vam estar a punt de perdre la maleta, saps...

—No perdre de vista l'equipatge —va replicar secament en Jonathan—. És la norma número u. Si porteu

aquesta insígnia —va dir el noi, assenyalant un pegat molt gastat i estripat que en Hudspeth duia cosit a la màniga de la camisa—, heu de seguir la normativa. No es tracta d'una oportunitat que se us dona per...

—La pròxima vegada ho farem millor —el va interrompre en Hudspeth, traient-hi importància i ajudant la seva dona a aixecar-se—. Estàs bé, Mori?

—Pràcticament. —La dona es va estirar la roba per posar-la a lloc.

Quan es col·locava bé la faldilla, una lupa lligada en una anella li va sortir de sota el cinturó on l'havia dut entaforada.

Aquella lupa no era tan petita com la que en Jonathan s'havia ficat a la butxaca. Tenia la mida d'un raspall i es veia més pesant. El mànec era de fusta tenyida de vermell amb peces de metall brunyit. El cercle de metall al qual hi havia collada la lent refulgia i la lent era gruixuda. Estava lligada al cinturó de la Mori en una anella metàl·lica com les que es fan servir per portar les claus, però molt més forta i bonica.

En Jonathan se la va mirar amb els ulls que li sortien de les òrbites, com si s'hagués premut un interruptor, el seu posat educat es va convertir en indignació.

—Vostè... vostè s'ha endut una lupa?

—Només per precaució —va contestar en Hudspeth, ben de pressa—. No se sap mai.

—Jo sí que ho sé —va replicar en Jonathan, redreçant-se tot ell, per semblar molt més alt que el seu modest metre setanta—. Com... com heu gosat? Sabeu perfectament que no esteu autoritzats a portar-ne una.

—Escolta...

—No, escoltin vostès. —En Jonathan va sortir de darrere l'escriptori i se'ls va acostar traient foc pels queixals—. Sou membres de la Societat. Coneixeu la història de l'agència i sabeu per què les lupes són d'ús restringit. Com heu gosat agafar-se una i, encara més, com us heu atrevit a emportar-vos-la? Soc el vostre Custodi en cap. Hauria d'esborrar els vostres noms del llibre mestre ara mateix.

La Mori es va posar més vermella que mai.

—Només ens la vam endur per si de cas...

—Per si de cas què?

—Perdona. —En Hudspeth va aixecar els palmells de les mans—. Jonathan, senyor Mercator. Ens sap greu. La vam portar a les Cinc Llums i vam pensar que ens podria ser útil.

En Jonathan va parar la mà.

—Doneu-me-la.

La parella es van mirar l'un a l'altre.

—Soc el vostre Custodi en cap —va repetir—. Doneu-me-la ara mateix si no voleu que us prohibeixi viatjar per sempre.

La Mori va deslligar l'anella del cinturó, a contracor, i va posar la lupa a la mà d'en Jonathan.

—Em va costar un ull de la cara —va rondinar en Hudspeth.

—Doncs teniu sort que ara no us costi res més —va sentenciar en Jonathan. I va ficar la lupa al calaix de l'escriptori—. Si no us veieu amb cor de fer servir una maleta, només és una maleta, no cal que us molesteu a tornar.

Això no és cap joc.

—D'acord —va contestar la Mori, dolçament—. Ens sap greu. No vam fer servir el cap. I, la pròxima vegada, ens hi lluirem més amb la guia. I amb la maleta. Vull dir que no estarem tan a punt de perdre-la.

En Jonathan va tancar el calaix i va assentir amb el cap.
—Gràcies.

—Veig que et prens les teves responsabilitats seriosament —va dir en Hudspeth, amb un respecte expressat de mala gana—. En cap cas t'hem volgut ofendre, eh?

—Ja m'ho imagino.

El vestit de la Mori va regalimar una mica més d'aigua sobre el parquet.

—Fins a la propera, doncs.

En Jonathan va empènyer el llibre mestre obert fins a la vora de la taula i va col·locar el bolígraf al solc del mig.

Els dos viatgers van signar. Llavors, un cop enlestits, de pressa, els somriure i les encaixades de mans, la Mori i el seu marit es van acomiadar. Van sortir al carrer amb molt poca elegància, xops de dalt a baix.

La campaneta de l'entrada va picar la porta sense dringar, feia molt temps que n'havien extret el batall.

En Jonathan va agafar un pal de fregar i una galleda de darrere la porta de la rebotiga. Va fer lliscar la galleda, gràcies a les tres rodetes que li quedaven, i es va posar a fregar el terra amb la baieta.

Es va adonar que el noi encara era allà, amb la boca oberta com la d'un peix a l'hora de la teca.

—Ah, encara ets aquí?

El nano va sacsejar el cap, va tancar la boca de cop i va marxar corrents.

La campaneta es va agitar violentament.

En Jonathan va fer petar la llengua i va continuar fregant el terra. Un cop va ser eixut, va agafar la maleta molla amb una sola mà per sospesar-la i espolsar-ne quatre gotes d'aigua de mar. Se sentia una certa flaire fresca i salada.

En Jonathan va donar un copet afectuós a la maleta. A continuació, la va recol·locar a la seva prestatgeria. Va tornar darrere l'escriptori, en va treure la lupa grossa, la va acostar a la llum i en va examinar la lent una estona. Era realment preciosa. Molt treballada. Qui l'hagués feta, havia treballat amb amor, amb ganes de fer-hi coses meravel·looses.

De sobte, els ulls d'en Jonathan van espurnejar de ràbia.

Va deixar caure la lupa a terra i la va trepitjar amb força.

El vidre es va trencar en dos trossos.

El noi es va calmar una mica. Valia més haver-la trencat que no pas arriscar-se que caigués en males mans.

Va fer una rialleta, amb prou feines una alenada amb un sorollet, i es va girar per dir:

—Que has...

Llavors va callar de cop, d'aquella manera com callem quan recordem que la persona amb qui volíem parlar ja no hi és.

Estava del tot sol.

I s'hi sentia.